

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

3 март 2005 година*

„ДДС – Необлагане на услуги на лица извършени в рамките на медицинските професии
– Регулиране на приспаданията”

По дело C-172/03

с предмет молба за преюдициално запитване на основание на 234 ЕО от страна на Verwaltungsgerichtshof (Австрия), с Решение от 31 март 2003 г., заведено в секретариата на Съда 14 април 2003 г. по производството, висящо пред този съд между

Wolfgang Heiser

срещу

Finanzamt Innsbruck,

СЪДЪТ (втори състав),

в състав: г-н С. W. A. Timmermans (докладчик), председател на състав, г-н С. Gulmann, г-н R. Schintgen, г-н J. Makarczyk и г-н J. Клуčka, съдии,

генерален адвокат: г-н А. Tizzano,

секретар: г-жа К. Sztranc, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 септември 2004 г.,

като има предвид становищата представени от:

– за г-н Heiser, от г-н R. Kapferer, Steuerberater,

– за австрийското правителство, от г-н E. Riedl и г-н J. Bauer, в качеството на представители,

– за Комисията на Европейските общности, от г-н V. Kreuschitz, г-н V. Di Bucci и г-н К. Gross, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат представено в съдебното заседание от 28 октомври 2004 г.,

постанови настоящото

Решение

* Език на производството : немски

1. Иск за преюдициално запитване се отнася до тълкуването на член 92 от Договора ЕО (изменен в, член 87 ЕО).

2. Този иск е бил внесен в рамките на спор между г-н Heiser au Finanzamt Innsbruck (Австрия) по повод решение на последния в областта на регулирането на приспадането на ДДС

Национална регламентация

3. От решението за препращане става ясно, че на основание на член 6, параграф 1, точка 19 от Umsatzsteuergesetz 1994 г. (Закон за таксата върху оборота от 1994 г., BGBl. 663/1994, по-надолу „UStG 1994”), различните операции отнасящи се до дейността на лекарите са освободени от ДДС, приспадането на внесените в повече такси се изключва. Съгласно член 29, параграф 5 от UStG 1994 г., това приспадане се прилага само за манипулациите извършени след 31 декември 1996 г. Медицинските услуги извършени преди 1 януари 1997 г. са подлежали на ДДС и са били облагани с нормалния размер.

4. Преминването от режим на облагане към режим на необлагане представлява въвеждането в действие на приложение XV, част IX, точка 2, буква а), второ тире от Акта относно условията за присъединяване на Република Австрия, Република Финландия и Кралство Швеция и адаптирането на договорите върху които се основава Европейския съюз (ОВ 1994 г., С 241, стр. 21, и ОВ 1995 г., L 1, стр. 1). В действителност, според това приложение влизането в сила на освобождаването от ДДС предвидено в член 13, А, параграф 1, буква в) от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки в областта на таксите върху оборота – Обща система за данък добавена стойност: единна база (ОВ L 145, стр. 1, по-надолу „Шеста директива”), е било отложено за 1 януари 1997 г., включително що се отнася до здравните услуги предоставени от лекари в областта на общественото здраве и социалното подпомагане.

5. От решението за препращане става ясно, че когато медицинските услуги са дълготрайни, каквито са например ортодонтните услуги, са започнали преди 1 януари 1997 г., но не са приключили преди 31 декември 1996 г., се считат като предоставени след тази дата и са освободени от ДДС. Когато лекарят е получил преди 1 януари 1997 г., заплащане за подобни услуги и му е бил удържан ДДС, това заплащане подлежи със задна дата на освобождаване от ДДС. Данъчното прихващане се извършва през 1997 г.

6. Член 12, параграф 10 от UStG 1994 г. гласи:

„Когато, що се отнася до имущество използвано от предприемача в неговото предприятие за инвестиция и през четирите години последвали годината на първото му използване се получи промяна на определените условия, които са съществували през първата година на неговото използване една промяна на намаляването в условията, които са го определили през първата година на неговото използване (параграф 3), се извършва компенсация за всяка година засегната от промяната по посока регулиране на намаляването.

Това правило се прилага *mutatis mutandis* спрямо таксите, с които са били обложени разходите предхождащи придобиването или производството, разходите които трябва да се впишат в актива и разходите за значителни ремонти на недвижими имоти; периодът за регулация започва през годината, която следва тази по времето, на която престациите породили разходите са били използвани за първи път във връзка с имуществото, което е инвестирано.

Що се отнася до жилищните блокове по смисъла на член 2 от Grunderwerbssteuergesetz 1987 (Закон от 1987 г. върху правата на регистрация) (включително разноските, които да се впишат в актива и разходите за големи ремонти), периодът от четири години се замества с период от девет години.

За регулирането, което се извършва за всяка засегната от промяната година се приема една пета от общия размер на таксата върху съответното имущество, разходите и разноските и една десета, когато става дума за жилищни сгради (включително разноските, които се извършват за големи ремонти); ако имуществото е било продадено регулирането се извършва за остатъчния период, най-късно по време на последната декларация преди продажбата да се е състояла.”

7. Член XIV, параграф 3 от Федералния закон 21/1995, така както е бил изменен от Федералния закон 756/1996 (по-надолу „Федерален закон 21/1995”), гласи:

„Не се извършва регулиране на удържките съгласно член 12, (параграф) 10 (...) от UStG, първото приложение, след 31 декември 1996 г., на разпоредбите на член 6, параграф 1, (точка) (...) 19 (...) от UStG (1994). (...)”

8. На основание на Gesundheits- und Sozialbereich-Beihilfengesetz (Закон за помощите в сектора на здравеопазването и социалните услуги, BGBl. 746/1996, по-надолу „GSBG 1996”), лекарите имат право на компенсация за таксите, които са внесли в повече.

9. Член 3 от GSBG 1996 г. е формулиран, както следва:

„1) Лекарите, зъболекарите (‘Dentisten’) и другите договарящи получават компенсация, която е в зависимост от заплащанията, които им са направени от органите на социалното осигуряване, институциите за здравна застраховка или органите за социална помощ, за престациите по смисъла на член 6, параграф 1, точка 19 от UStG (1994).

(...)

3) Федералният министър на финансите, заедно с федералния министър на труда и социалните въпроси, фиксира с определение процента на компенсация на базата на опита изведен от икономическата ситуация на засегнатата група предприемачи.”

10. Размерът на компенсацията е бил фиксиран от Verordnung des Bundesministers für Finanzen zu den Beihilfen- und Ausgleichsprozentsätzen, die im Rahmen des Gesundheits- und Sozialbereich-Beihilfengesetzes (GSBG 1996) anzuwenden sind (Наредба относно процента на помощи и компенсации приложими в рамките на GSBG 1996, BGBl. II 56/1997, по-надолу „Определение 56/1997”).

Спорът по основното дело и преюдициалния въпрос

11. Г-н Heiser, ищец по основното дело е зъболекар.

12. По причина на преминаване в режим на освобождаване от ДДС, г-н Heiser изтъква в декларацията си за ДДС за 1997 г., една разлика от 3,5 милиона ATS отговаряща на дълготрайни зъболекарски услуги започнали от 1991 г. и още не довършени към 1 януари 1997 г., услуги, върху които той е издължил ДДС.

13. Компетентното данъчно бюро е преценило, що се отнася до дълготрайните зъболекарски услуги, че престацията се простира върху горе-долу една година. В своето данъчно известие относно оборота за 1997 г., с дата от 4 октомври 1999 г. (по-надолу „данъчно известие“), то следователно е извършило приспадане на ДДС, единствено за леченията, които са започнали през 1996 г. И следователно е определило размера на приспадането на 1 460 000 ATS.

14. Ищецът по основното дело е подал жалба срещу данъчното известие.

15. Finanzlandesdirektion für Tirol (камара по жалбите, по-надолу „Finanzlandesdirektion“), ответник по основното дело, която в последствие е била заместена от Finanzamt Innsbruck, е изпратила на данъчното бюро с писмо от 1 март 2002 г., запитване по въпроса в каква степен при премиване от режим на облагане с ДДС към режим на освобождаване на ДДС, при който приспадането на платените в повече такси е изключено, е необходимо да се извърши уравниване на удържките към 1 януари 1997 г., съгласно член 12, параграф 10 от UStG 1994.

16. След констатациите, които данъчното бюро и г-н Heiser са направили, Finanzlandesdirektion от 19 септември 2002 г., е приел решение, с което отхвърля жалбата и утежнява данъчното положение на облагаемото лице по отношение на това, което той е дължал съгласно съобщението за облагане. В това решение фискалния кредит на Г-н Heiser е бил намален с съответно 89 635,94 ATS и с 164 870,15 ATS, което отговаря на изравняването на удържките.

17. В жалба, която е внесъл пред Verwaltungsgerichtshof, г-н Heiser, *inter alia*, упреква Finanzlandesdirektion, че е извършило уравниванията. Тази жалба се основава на факта, че член XIV, параграф 3 от Федералния закон 21/1995 изключва изрично лекарите от процедурата по уравниване на удържките 1 януари 1997 г.

18. В своята писмена защита пред упоменатия съд, Finanzlandesdirektion отговаря, че по време на проучването на жалбата насочена срещу данъчно облагателното съобщение, тя не е приложила член XIV, параграф 3 от Федералния закон 21/1995, тъй като липсата на уравнивания на удържките представлява държавна помощ, която не е по смисъла на член 92 от Договора. Съгласно член 93, параграф 3 от Договора ЕО (станал член 88, параграф 3, ЕО), властите в една държава-членка не могат да прилагат ненотифицирани помощи. Упоменатият член XIV, параграф 3, би противоречал на член 20 от Шестата директива.

19. В своето решение за препращане, Verwaltungsgerichtshof изтъква, че управлението на режима на ДДС, определен в Европейския съюз с общностни директиви и в частност със Шеста директива, предвижда че облагането на операции с ДДС включва за предприемача право да приспадне платените от него в повече такси, докато предприемачите, чиито операции са освободени не разполагат по принцип с такова

право. Когато се получи промяна на обстоятелствата определящи облагането член 20 от Шеста директива налага приспаданията да се изравнят. Упоменатата юрисдикция изтъква, че на основание на параграф 2 от тази разпоредба едно изравняване се извършва що се отнася до имуществото за инвестиции ако през следващата година на неговото придобиване се случат промени в правото и удръжките са различни от тези, които са били в сила при придобиването му.

20. Препращащата юрисдикция добавя, че член XIV, параграф 3 от Федералния закон 21/1995 предвижда що се отнася до престациите в медицинската сфера и в частност тези на лекарите, че противно на член 20 от Шестата директива, преминаването от облагане с ДДС на тези престации, което е било режимът прилаган до 31 декември 1996 г., към режим на освобождаване след 1 януари 1997 г., не води до изравняване на удръжките извършени върху имущество придобито по време на облагането със упоменатия данък, докато същите имущества могат да бъдат използвани под режим на освобождаване, което значи, че позволяват осъществяването на необлагаеми операции. Това правило би имало за резултат запазване на удръжките върху имущество, което се използва в рамките на тези операции.

21. Според *Verwaltungsgerichtshof*, не би било изключено, че зъболекарите установили се в Австрия да бъдат в конкуренция с тези осъществяващи своята дейност в други държави-членки на Европейския съюз. Такъв би бил случая в граничните зони. Като се приема член XIV, параграф 3 от Федералния закон 21/1995, а именно правило, което изключва намаляването на удръжките, което се налага заради икономията на ДДС и е изрично предписана от член 20 от Шеста директива, австрийския законодател е дал предимство на лекарите установили се във въпросната държава-членка .

22. Мярката за приспадане представлява едно предимство дадено с държавни средства и което засилва конкурентноспособността на предприемачи, които се ползват от него по отношение на други предприемачи, с които те са в конкуренция и които не могат да извършат подобно приспадане.

23. От друга страна, *Verwaltungsgerichtshof* се съмнява, че член XIV, параграф 3 от Федералния закон 21/1995, чрез който Република Австрия се е отказала в областта на ДДС от уравниване на приспаданията извършени от лекарите до 31 декември 1996 г. (по-надолу „мярка в основата на спора“), обективно е оправдано по смисъла на точка 42 от решение от 8 ноември 2001 г., *Adria-Wien Pipeline* и *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke* (C-143/99, *Requeil* стр. I-8365). Това е още по-вярно, след като се знае, че въпросните лица във всички случаи ще бъдат обезщетени от неудобството произтичащо от изчезването на правото на приспадане чрез компенсация изплатена от въпросната държава-членка в приложение на *GSBG* 1996 и от определение 56/1997

24. При тези условия, *Verwaltungsgerichtshof* е решил да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли да се определи като държавна помощ по смисъла на член 87 ЕО (бивш член 92 от Договора ЕО) една разпоредба, такава каквато е записана в член XIV, параграф 3 от Федералния закон (...) 21/1995, и съответно променена от Федералния закон 756/1996, а именно разпоредба на основание, на която лекарите преминават от режим на облагане с данък върху оборота в режим на освобождаване от данък и това не води до намаляването предписано от член 20 от Шеста директива (...), на

намаляването вече направено що се отнася до имуществото, което продължава да се използва в предприятието?”

По преюдициалния въпрос

25. Трябва да се отбележи, че въпросът зададен от препращащата юрисдикция се отнася единствено до тълкуването на член 92 от Договора.

26 В това отношение, трябва да се установи първоначално, че един зъболекар, какъвто е г-н Heiser, трябва да се счита като предприятие по смисъла на упоменатата разпоредба, след като той предоставя в качеството си на независим икономически оператор услуги на пазар, какъвто е пазара на специализирани зъболекарски услуги (вж., в този смисъл, Решение от 12 септември 2000 г., Pavlov e.a., C-180/98 à C-184/98, Requeil стр. I-6451, точки 76 и 77).

27. Трябва да се напомни, че съгласно член 92, параграф 1 от Договора, следните условия трябва да бъдат изпълнени, за да може една мярка да бъде квалифицирана като държавна помощ. Първоначално, трябва да се касае за намеса на държавата или за намеса на държавни средства. Второ, тази намеса трябва да накърнява обмена между държавите-членки. Трето, тя трябва да дава предимство на своя бенефициент. Четвърто, тя трябва да накърнява или да крие риск от накърняване на конкуренцията (Решение от 24 юли 2003 г., Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Requeil стр. I-7747, точка 75).

28. Когато става дума за първото упоменато условие в предишната точка не би могло да се оспори, че мярката, за която става дума по основния спор представлява държавна намеса.

29. Що се отнася до второто условие, припомнено в точка 27 от настоящото решение, г-н Heiser и австрийското правителство поддържат становището, че мярката, за която става дума по основния спор по никакъв начин не може да накърни обмена между държавите-членки с мотива, че въпросните суми при уравниването на удържките по принцип не са значителни. По основното дело става дума за размер от 30 000 EUR максимум за целия период между 1997 и 2004 г., размер, който е далеч по-нисък от минималните тавани от 100 000 EUR предвидени в съобщение на Комисията от 6 март 1996 г. относно помощите de minimis (ОВ С 68, стр. 9), приложимо към датата на влизане в сила през 1996 г. на упоменатата мярка.

30. Австрийското правителство поддържа също така становището, че отражението на мярката, за която става дума в основния спор върху търговията между държавите-членки не е значителна като се имат предвид спецификите на медицинските услуги, които имат предимно регионален характер.

31. Тези аргументи въпреки това не доказват, че второто условие отбелязано в точка 27 на настоящото решение не е изпълнено.

32. Трябва в действителност да припомним, че съгласно трайната практика на Съда, не съществува праг или процент, под който можем да смятаме, че обмена между държавите-членки не е нарушен. В действителност сравнително ниската стойност на една помощ или не големия обем на предприятието бенефициент не изключват априори

възможността упоменатия обмен да бъде нарушен (вж., по-специално Решение Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, цитирано по-горе, точка 81 и цитираната съдебна практика).

33. От тук нататък, второто условие за приложение на член 92, параграф 1 от Договора, съгласно който една помощ трябва да бъде в състояние да накърни обмена между държавите-членки може да бъде изпълнено независимо от локалния или регионален характер на предоставените услуги или от обема на въпросната дейност (вж., в това отношение, Решение Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, цитирано по-горе, точка 82).

34. Що се отнася до тавана на *minimis* предвиден от съобщението на Комисията от 6 март 1996 г., то от делото предоставено на Съда от препращащата юрисдикция не става ясно, че размера на приспаданията, които един лекар може да ползва на основание на подобна мярка, за каквата става дума в основното дело и във всички случаи по-ниска от размера на *minimis*, фиксиран на 100 000 EUR за период от три години. В действителност националната регламентация не предвижда, така както правилно отбелязва Комисията на Европейските общности, никакви предели на размера, който може да се ползва от лекар като самостоятелно предприятие за отказ от регулиране на приспаданията. При тези условия не е установено, че подобна мярка може да се ползва от правилото на *minimis* установено от упоменатото съобщение.

35. Следователно, след като не може да бъде изключено така както е установил Verwaltungsgerichtshof в решението си за препращане, че зъболекарите, какъвто е г-н Heiser, са в конкуренция със своите колеги установени в друга държава-членка, второто условие за приложение на член 92, параграф 1 от Договора трябва да се счита за изпълнено.

36. Когато става дума за третото условие, отбелязано в точка 27 на настоящото решение относно съществуването на предимство съгласно трайната съдебна практика понятието помощ съдържа не само позитивни престации, но също така и намеси, които под различни форми облекчават разходите, които в нормална ситуация биха тежали върху бюджета на едно предприятие и които от тук нататък, без да бъдат субсидии в прекия смисъл на думата са от същия характер и имат сходни въздействия (вж., по-специално, решение Adria-Wien Pipeline и Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, цитирано по-горе, точка 38 и цитираната съдебна практика).

37. Г-н Heiser изтъква, че въпросната мярка, за която става дума в основното дело не представлява предимство поради единственият факт, че самата регулация противоречи на правото на Общността.

38. Ако се предположи, че самата регламентация предвижда регулация на отстъпките, а именно член 12, параграф 10 от UStG 1994 в делото по основния спор е незаконна, то това в никакъв случай не означава, че тази регламентация е способна да произведе въздействие дотогава докато не е отменена или поне докато нейната незаконност не бъде установена. Следователно тя е в състояние да промени нормалния бюджет на един зъболекар, такъв какъвто е г-н Heiser. Фактът, че Република Австрия по-късно ще се откаже от подобна регулация на отстъпките чрез различна мярка от тази регулация, тя облекчава разходите, които обикновено тежат на бюджета на един лекар и следователно въз основа на този факт представлява предимство, от което той се ползва.

39. Австрийското правителство въпреки това, изтъква че фактът, че се е отказало от упомената по-горе регулация не представлява помощ, тъй като тя се отнася до всички зъболекари, психотерапевти, акушерки и други независими практикувани по смисъла на Krankenpflegegesetz (Закон за грижите по отношение на болните), а също така и болничните заведения. Един подобен отказ следователно не би могъл да бъде в състояние да даде предимство на някои лекари.

40. В това отношение, трябва да се напомни, че съгласно трайната практика на съда, член 92, параграф 1 от Договора задължава да се определи в рамките на определен правен ред дали една национална мярка е способна да даде предимство на „някои предприятия или някои производства” по отношение на други, които биха се озовали в светлината на преследваната от даден режим цел в сходно фактическа или юридическа ситуация. При положителен отговор въпросната мярка изпълнява условието на селективност, произхождащо от понятието държавна помощ предвидена в тази разпоредба (вж., по специално Решение от 29 април 2004 г., *GIL Insurance e.a.*, C-308/01, все още не публикувано в Сборника, точка 68 и цитираната съдебна практика).

41. Трябва да уточним, че фактът, че въпросната мярка, за която става дума в основното дело представлява предимство не само в съзнанието на зъболекарите, какъвто е г-н Heiser, но същевременно се ползва от други активни оператори в медицинската област, дори от всички активни оператори в тази област не значи, че тази мярка не изпълнява условията за селективност.

42. В действителност обстоятелството, че известен брой предприятия могат да претендират, че се ползват от въпросната услуга и че техния брой е значителен или че тези предприятия принадлежат към различни сектори на дейност не би бил достатъчен, за да се постави под съмнение селективния Ж характер и от тук нататък да се изключи квалификацията за държавна помощ (вж., по-специално Решение от 13 февруари 2003 г., *Espagne/Commission*, C-409/00, *Requeil* стр. I-1487, точка 48 и цитираната съдебна практика). По същия начин помощите, които биха могли да засегнат цял един икономически сектор, въпреки това биха могли да влязат в приложното поле на член 92, параграф 1 от Договора (вж., по-специално Решение от 17 юни 1999 г., *Belgique/Commission*, C-75/97, *Requeil* стр. I-3671, точка 33 и цитираната съдебна практика).

43. Не би било същото ако една мярка въпреки че представлява предимство за своя бенефициент е била оправдана от естеството или общата икономическа ситуация в системата, в която се вписва (вж., по-специално Решение *Adria-Wien Pipeline* и *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, упоменато по-горе, точка 42 и цитираната съдебна практика).

44. В това отношение, австрийското правителство изтъква, че подобна мярка, за каквата става дума в основния спор носи облекчения на солидарността на органите по здравно осигуряване с мотива, че тя им осигурява предимства. В действителност, едно увеличаване на разходите на независимите лекари по причина промяна в тяхното данъчно облагане би индиректно довело до увеличаване на разходите на упоменатите организации по здравно осигуряване. Последните не биха могли въпреки това да увеличат своите приходи, тъй като размерът на удържките в тяхна полза са определени

със закон. По време на заседанието последното правителство е изтъкнало, така както вече е сторил това г-н Heiser в своята писмена защита, че мярката, за която става въпрос в основното дело не се добавя към компенсацията изплатена на основание на GSBG 1996 и на Определение 56/1997, тази компенсация се прилага само спрямо независимите лекари, какъвто е г-н Heiser.

45. Въпреки това, подобна аргументация не може да ни доведе до извода, че мярката, за която става дума по основното дело не може да бъде квалифицирана като държавна помощ.

46. От друга страна, самият факт, че е направен отказ от регулацията преследва социална цел и можем да приемем това за установено, въпреки всичко то не е достатъчно, за да бъде поставена подобна мярка в положение да не се квалифицира като помощ по смисъла на член 92 от Договора. В действителност, параграф 1 от тази разпоредба не прави разлика според причините или целите на държавните помощи, а определя последните съгласно тяхното въздействие (Решение от 29 април 2004 г., Paay-Bas/Commission, C-159/01, все още не публикувано в Сборника, точка 51 и цитираната съдебна практика).

47. От друга страна, когато става дума за ефектите на подобна мярка, за каквато се води основното дело, трябва да отбележим, че в юридически план единствено лекарите са бенефициенти. Никакви материали по делото не могат да ни наведат на мисълта, че облагата от подобна мярка систематично се прехвърля от последните върху органите на здравното осигуряване и по този начин в крайна сметка предимството е могло да бъде неутрализирано по отношение на лекарите.

48. От друга страна, австрийското правителство не обяснява причината, поради която предимството получено въз основа на мярката, за която се води основното дело е могла да бъде оправдана от факта, че независимите лекари са били лишени от предвидената в член 3 от GSBG 1996 г. компенсация и чиито размер е фиксиран от Определение 56/1997. В действителност, нищо в делото не би могло да ни доведе до заключение, че свободните лекари, които се ползват от тази компенсация не са могли да се ползват и от други облаги.

49. От тук нататък при липса на други мотиви от страна на австрийското правителство от материалите по делото не може да бъде направено заключение, че въпросната мярка е била оправдана от естеството или от причини от общ икономически характер на системата, в която тя се вписва.

50. Въпреки това австрийското правителство се позовава на член 90, параграф 2 от Договора ЕО (изменен в член 86, параграф 2 ЕО), за да отрича, че мярката, за която се води основното дело има характер на предимство, аргументацията му в това отношение не е била взета под внимание.

51. В действителност, дерогацията предвидена в член 90, параграф 2 от Договора не позволява да се отклони квалификацията държавна помощ на една мярка по смисъла на член 92 от същия. Тя не може също така, след като подобна квалификация вече е направена да освободи засегнатата държава-членка от задължението да съобщи тази мярка на основание на член 93, параграф 3 от упоменатия договор (вж. Решение от 21

октомври 2003 г., Van Calster e.a., C-261/01 и C-262/01, Requeil стр. I-12249, точка 61 и цитираната съдебна практика).

52. Г-н Heiser поддържа също така, че мярката за която се води основното дело не представлява предимство, след като нейната единствена цел е да се премахне една несправедливост, която преди е съществувала по отношение на свободните лекари установени в Австрия спрямо техните колеги установени в други държави-членки. В действителност, медицинските услуги извършвани от последните не са били облагаеми с ДДС, докато тези предоставени през 1995 г. и през 1996 г. от свободните лекари установени в Австрия са подлежали на облагане от този данък.

53. В това отношение трябва да се установи, че дори и мярката за която се води основното дело да има за цел да компенсира една несправедливост, нещо на което се позовава г-н Heiser, една подобна мярка не би могла в никакъв случай, така както отбелязва генералния адвокат в точка 50 от своите заключения, да бъде оправдана от факта, че тя цели да поправи изкривяванията в областта на конкуренцията, съществуващи на пазара на Общността на медицински услуги.

54. В действителност, трябва да припомним, че съгласно трайната практика на Съда, обстоятелството, че дадена държава-членка цели чрез едностранни мерки да подобри условията за конкуренция и да ги доближи до тези в други държави-членки не може да отнеме на тези мерки характера на помощи (вж., по-специално Решение от 29 април 2004 г., Italie/Commission, C-372/97, все още не публикуван в Сборника, точка 67 и цитираната съдебна практика).

55. Когато става дума за четвъртото условие, отбелязано в точка 27 от настоящото решение, съгласно което държавната намеса трябва да нарушава или да крие риска от накърняване на конкуренцията, трябва да припомним, че помощите, които целят освобождаване на дадено предприятие от разходи, които то обикновено би понесло в рамките на обичайната си дейност по принцип накърняват условията на конкуренцията (Решение от 19 септември 2000 г., Allemagne/Commission, C-156/98, Requeil стр. I-6857, точка 30 и цитираната съдебна практика).

56. Аргументът на г-н Heiser и на австрийското правителство, според който четвъртото условие не е изпълнено поради това, че лекарите бенефициенти на подобна мярка, която е предмет на основното дело не са изправени пред конкуренция базираща се върху цената не може да бъде приет.

57. В действителност, ако както изтъкват г-н Heiser и австрийското правителство, избора на лекаря от страна на пациентите може да бъде повлиян от критерии различни от цената на лечението, каквито са качеството на последното и доверието към въпросния лекар, то не по-малко важно е, че тази цена може да повлияе дори в значителна степен, избора на лекаря от страна на пациента. Такъв е случая, когато тъй както става ясно от делото представено на Съда, става дума за свободни лекари като г-н Heiser, при които пациентът плаща повече от 50 % от цената на въпросното лечение.

58. От всичко казано до тук следва, че мярка за каквато се води основното дело може да бъде считана като държавна помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора.

59. Следователно трябва да се отговори на въпроса дали член 92 от Договора следва да се тълкува в смисъл, че една разпоредба, такава каквато е предмет на основния спор и въз основа, на което лекарите минават от режим на облагане с ДДС към режим на освобождаване от последния данък не води до приспадането предписано от член 20 от Шеста директива, тъй като последното е било вече направено и то се отнася до имуществото, което продължава да се използва в предприятието, следва да се квалифицира като държавна помощ.

По съдебните разноски

60. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството, пред препращаща юрисдикция последна следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите направени за представяне на становищата пред Съда, различни от тези на посочените страни не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 92 от Договора ЕО (изменен в член 87 ЕО) трябва да се тълкува в смисъл, че една мярка такава каквато е предвидена в член XIV, параграф 3 от Федералния закон 21/1995, така както е изменен от Федералния закон 756/1996, а именно разпоредба въз основа, на която лекарите минават от режим на облагаемост с ДДС към режим на необлагаемост с последния данък, не води до приспадането предписано от член 20 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 г., в областта на хармонизацията на законодателствата на държавите-членки относно таксите върху оборота – Общ данък добавена стойност: уеднаквена данъчна основа приспадания, които са вече направени относно имуществото, което продължава да се използва в предприятието, следва да се квалифицира като държавна помощ.

Подписи